

Sygn. akt II CSK 501/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa A. P.

przeciwko "D." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 marca 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt X Ga [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W skardze kasacyjnej do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania przedstawiono istnienie na tle niniejszej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Miałoby ono dotyczyć tego, czy z podwyższonej staranności wymaganej od profesjonalisty (art. 355 § 2 k.c.) wynika, że to przedsiębiorca energetyczny, prowadzący działalność koncesjonowaną, ma obowiązek wykazać przez przedstawienie stosownych próbek, iż jakość dostarczonych przez niego paliw była prawidłowa. Prowadzenie zatem działalności koncesjonowanej miałoby prowadzić do odwrócenia rozkładu ciężaru dowodu. Z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić i nie budzi to wątpliwości, o czym zresztą świadczy brak orzecznictwa dotyczącego tej kwestii, zwłaszcza rozbieżnego, na co wskazuje sam skarżący. Do odwrócenia reguły rozkładu ciężaru dowodu zamieszczonej w art. 6 k.c. zawsze niezbędny jest konkretny przepis, nie wystarczy zaś jedynie wymaganie podwyższonej staranności działania profesjonalisty. W ramach tej działalności profesjonalista musi okazać się dysponowaniem koncesji i stosownych certyfikatów. Nieuzasadnione byłoby wymaganie, aby koncesjonowany sprzedawca paliw przechowywał próbki paliwa z każdej dostawy. Wykazanie źródła nabycia i certyfikatów i atestów dotyczących środków transportu i przechowywania dowodzi zachowania przez niego należytej staranności. Nie oznacza to oczywiście niemożliwości stwierdzenia, że dostarczył paliwo nienależytej jakości, jednak wykazanie tego spoczywa już na kupującym, który z tego faktu wywodzi skutki prawne. Nie ma zatem potrzeby rozstrzygania przedstawionego zagadnienia przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]

jw